

Volanie divočiny
Biely tesák

JACK LONDON

VOLANIE DIVOČINY

BIELY TESÁK

VOLANIE
DIVOČINY
BIELY TESÁK

Jack London

Preložil

OTAKAR KOŘÍNEK

slovart

Slovak edition
© Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2013, 2020
Translation © Otakar Kořínek 2013, 2020
Cover illustration © Tomski&Polanski 2020

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováaná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-4043-3

VOLANIE DIVOČINY

*Starý nomád sa v ňom vzpína,
trhá putá zvyku,
šelma zo spánku sa dvíha,
zo sna, zo zániku.*

1

DO DRSNÉHO SVETA

Keby Buck čítal noviny, bol by vedel, že nad ním a nad všetkými mocnými a huňatými psami po celom pobreží od Pugerovej úžiny po San Diego sa sťahujú chmáry. Ľudia tápajúci arktickou tmou totiž našli žltý kov, a keďže dopravné paroplavebné spoločnosti tento nález náramne rozchyrovali, na sever sa hrnuli tisícky mužov. A títo muži potrebovali psy – psy mohutné, so silnými svalmi, aby vládali tvrdo pracovať, a s teplými huňatými kožuchmi, ktoré by ich chránili pred nárazom.

Buck žil vo veľkom dome v slnkom navštevovanom údolí Santa Clara. Bolo to sídlo sudcu Millera. Stálo kúsok od cesty, ukryté medzi stromami, spomedzi ktorých sa iba kde-tu ukazovala široká tienistá veranda, ťahajúca sa okolo celého domu. Prichádzalo sa k nemu po štrkom vysypaných cestách vinúcich sa pomedzi šire trávniky a popod pospletané konáre vysokých topoľov. A za domom bolo všetko ešte veľkorysejšie, priestrannejšie. Stáli tam veľké stajne, kde sa usilovne zvrátilo zo desať koniarov s pomocníkmi, rady domcov pre služobníctvo obrastených viničom, nespočetné, pravidelne zoradené hospodárske sta-

viská, dlhé pásy viníc, zelené pastviny, sady a záhony ovocných krov. Bola tam aj artézska studňa s čerpadlom a s veľkou betónovou nádržou, do ktorej každé ráno skákali chlapci sudcu Millera a za sparných popoludní sa v nej ochladzovali.

A Buck na tomto panstve vládol. Tu prišiel na svet a tu prežil prvé štyri roky. Boli tam, pravdaže, aj iné psy. Na takom obrovskom majetku nemohli nebyť, ale tí nič nezavážili. Prichádzali a odchádzali, obývali preplnené psince alebo žili utiahnuto v útrobach domu, ako japonský pinčlík Toots či mexická bezsrstá sučka Ysabel – čudné to tvory, ktoré iba zriedkavo vystrčili nos z dverí či chodili po zemi. A naopak, bola tam hľba foxteriérov, prinajmenšom dvadsať a tí zlovestným brechotom sľubovali zlé-nedobré Tootsovi a Ysabel, ktorí na nich vyzerali z oblokov, chránení celou armádou slúžok s metlami a zmetákmi.

Buck však nebol ani izbovým psom, ani psom z psinca. Patrila mu celá ríša. So sudcovými synmi skákal do nádrže a chodil s nimi na poľovačky; sudcove dcéry Mollie a Alice sprevádzal na dlhých ranných či podvečerných prechádzkach; za vetristých večerov líhal pri sudcových nohách v knižnici pred hučiacim kozubom; sudcových vnukov nosil na chrbte, alebo ich kotúlal v tráve a pozorným okom sledoval ich úžasne dobrodružné výpravy k studni pred stajňami, ba niekedy aj ďalej až k ohradám a záhonom. Medzi foxteriérmi si vykračoval vladársky a o Tootsa a Ysabel ani okom nezavadil. Bol totiž kráľom – kráľom všetkého, čo na panstve sudcu Millera liezlo, chodilo, plazilo sa a lietalo, ľudí nevynímajúc.

Jeho otec Elmo, obrovský bernardín, bol sudcovým nerozlučným spoločníkom a Buck bol na najlepšej ceste stať sa jeho nástupcom. Nebol taký veľký

– vážil iba šesťdesiatpäť kilogramov – lebo jeho matka Shep bola škótska ovčiarka. Jednako však tých šesťdesiatpäť kilogramov, ktoré sa snúbili s dôstojnosťou, prameniaca z dobrého živobytia a všeobecnej úcty, mu umožňovalo nosiť sa vskutku kráľovsky. Tie štyri roky žil životom všestranne spokojného aristokrata; bol na seba náležite hrdý a vždy máličko sebecký, ako už vidiecki šľachtici bývajú a vďaka svojmu výsadnému postaveniu. Uchránil sa však osudu rozmazaného izbového psa. Poľovačky a im príbuzné zábavky na čerstvom vzduchu ho zbavovali tuku a zocelovali mu svaly a najlepšou vzpruhou a zárukou zdravia mu bola láska k vode, ako napokon všetkým plemenám, obľubujúcim studený kúpeľ.

Takto teda žil a taký bol pes Buck na jeseň roku 1897, keď Klondiský nález vábil mužov z celého sveta na mrazivý sever. Lenže Buck nečítal noviny, a preto nevedel, že Manuel, záhradníkov pomocník, je nežiaducou známosťou. Manuel prepadol istej neresti. Holdoval lotérii. A v hráčskej vášni zasa prepadol istej slabosti – viere v systém, čo spečatilo jeho osud. Hrať podľa systému si totiž vyžaduje peniaze, ale zárobok záhradníckeho pomocníka sotva pokrýva potreby ženy a početného potomstva.

V onen pamätný večer Manuelovej zrady bol sudca na schôdzi spolku pestovateľov hrozienok a jeho synovia mali plné ruky práce so zakladaním športového klubu. Nikto nevidel, ako Manuel odchádza s Buckom do sadu, čo Buck pokladal za obyčajnú vychádzku. A okrem jediného chlapa nikto nevidel, ako prišli na bezvýznamnú železničnú zastávku College Park, kde vlak zastavoval iba na znamenie. Chlap sa dal s Manuelom do reči a v rukách zaštrngotali peniaze.

„Tovar ste pred dodaním mohli aj zabaliť,“ zahundral neznámy a Manuel obkrútil Buckovi okolo krku pod obojok hrubý povraz.

„Keby niečo, stačí potiahnuť a riadne ho priškrúťte,“ radil Manuel, na čo neznámy zašomral čosi v tom zmysle, ako že on už vie, čo a ako.

Buck prijal povraz na krk s pokojnou dôstojnosťou. Bolo to, pravda, čosi nezvyčajné, no už sa naučil dôverovať ľuďom, ktorých poznal, a uznával ich múdrosť, ktorá prevyšovala jeho múdrosť. Keď sa však konce povrazu ocitli v rukách neznámeho, výhražne zavrčal. Chcel tým iba prejaviť rozladenie, spoliehajúc sa vo svojej pýche na to, že taký prejav sa rovná rozkazu. Ako ho však prekvapilo, keď sa mu povraz na hrdle stiahol a zasekol mu dych. V prívale hnevu na cudzieho chlapa skočil, no ten sa proti nemu postavil, zdrazil ho pevne pod krk a obratným trhnutím ho zvalil na chrbát. Nato sa povraz nemilosrdne utiahol a Buck sa začal zúrivo metať s vyplazeným jazykom, zatiaľ čo jeho mohutná hrud' márne lapala dych. Za celý život s ním nikto tak odporne nezaobchádzal a za celý život tak nezúril. No síl mu ubúdalo, oči dostávali sklovitý lesk, a keď chlapi kývaním zastavili vlak a hodili ho do batožinového vozňa, už o ničom nevedel.

Keď precitol, hmlisto si uvedomoval, že ho bolí jazyk a že ho nadhadzuje v akomsi dopravnom prostriedku. Chrapľavý piskot lokomotívy na priecestí mu prezradil, kde sa nachádza. Pričasto cestoval so sudcom, aby nespoznal pocit jazdy v batožinovom vozni. Otvoril oči a zaraz mu do nich vbíhol bezuzdný hnev uneseného kráľa. Neznámy mu skočil po hrdle, ale Buck bol rýchlejší. Na ruke sa zovreli čeluste a nepustili, kým ho povraz opäť nepriškrtil do bezvedomia.

„Ba, máva záchvaty,“ utrúsil neznámy, skrývajúc dorážanú ruku pred zriadencom, ktorého privolal hrmot. „Pán ma s ním posielal do San Francisca k akémusi zázračnému psiemu doktorovi. Ten ho vraj vykuríruje.“

Celkom inak, výrečne ženúc vodu na svoj mlyn, opisoval nočné cestovanie v kutici sanfranciskej prístavnej krčmy.

„A za všetko mi ostane sakomprask päťdesiatka,“ ťažkal si. „Ale druhý raz by som to nerobil, ani keby mi dali tu hľa na ruku tisícku.“

Ruku mal obviazanú krvavou vreckovkou a pravá nohavica zívala rozšklbnutá od členka po koleno.

„A ten druhý ošmek koľko dostal?“ spýtal sa krčmár.

„Stovku,“ znela odpoveď. „Nechcel spustiť ani o chlíp, namojdušu.“

„Takže to robí stopäťdesiat,“ rátal krčmár. „Nech ošišatiem, ak to psisko nie je toľko hodno.“

Únosca si rozviazal zakrvavený obväz a pozrel na dokaličenú ruku. „Ak z toho nedostanem besnotu...“

„... to len preto, že komu je súdené odvisnúť, ten sa neutopí,“ uchechtol sa krčmár. „Ale ešte mi s ním pomôžte, kým zas pôjdete kade ľahšie.“

Buck, omámený, napoly zahrdúsený, s neznesiteľne rozboľaveným hrdlom sa predsa len pokúsil postaviť mučiteľom na odpor. Opäť ho však zvalili a priškrcovali, kým sa im nepodarilo prepíliť mu masívny obojok. Potom mu sňali z krku povraz a hodili ho do drevenej, klietke podobnej debny.

Tam trpel až do rána, oddávajúc sa hnevu a urazenej pýche. Nevedel pochopiť, čo to znamená. Čo s ním títo cudzí chcú? Prečo ho držia v tejto tesnej debne? To nevedel, ale ťažila ho neurčitá predtucha

hroziacej pohromy. Niekoľko ráz za noc vyskočil, keď zavrzgali dvere, očakávajúc, že uvidí sudcu alebo aspoň jeho synov. No zakaždým sa ukázala odutá krčmárova tvár, zvedavo nazerajúca do kletky pri sliepanovom mihote sviečky. A radostné zabrechanie, ktoré sa Buckovi už-už chvelo v hrdle, zakaždým preskočilo do nenávistného zavrčania.

Krčmár mu však dal pokoj a ráno prišli štyria chlapi a vzali debnu. Noví mučiteľia, usúdil Buck, lebo to boli spustnuté, otrhané individua, ktorých zovňajšok nesľuboval nič dobré; hneď začal zúriť a vyčíňať. Otrhanci sa rehlili, štuchali ho palicami a on sa na ne vzápätí vrhal zubami, kým si neuvedomil, že práve o to im ide. Namosúrený si ľahol a dovolil, aby ho aj s debnou naložili na voz. Tak nastúpil na dlhú púť aj so svojím väzením, prechádzajúc z rúk do rúk. Prevzali ho zriadenci v nákladnej kancelárii; prepravovali ho na ďalšom voze; v nákladnom vlaku ho previezli spolu s hromadou debien a balíkov na prevozný parník; z parníka ho vyložili do veľkého železničného skladišťa a nakoniec ho naložili do rýchlikového vozňa.

Dva dni a dve noci sa v ňom viezol za pískajúcimi lokomotívami a po tie dva dni a dve noci nič nežral a nepil. Na priateľské gestá železničiarov odpovedal v hneve vrčaním a oni sa mu odplácali podpichovaním. Keď sa vrhol na stenu debny, celý sa trasúc a peniac z papule, smiali sa mu a dráždili ho. Skučali a brechali ako potulné psiská, mňaukali, trepotali rukami a kikiríkali. Buck vedel, aké je to hlúpe, ale tým citeľnejšie to urážalo jeho dôstojnosť a hnev v ňom rástol a rástol. Hlad mu natoľko neprekážal, no zato smäd mu spôsobil kruté muky a jeho zlobu rozplameňoval do horúckovitého besnenia. Pri jeho ner-

vozite a precitlivenosti mu zlé zaobchádzanie privodilo ozajstnú horúčku a vyprahnutý, spuchnutý jazyk a hrdlo iba čo prilievali oleja na tento oheň.

Tešilo ho iba jedno – že nemá na krku povraz. Ten staval jeho mučiteľov do nezaslúženej výhody; no už ho niet a teraz im ukáže. Druhý raz mu ho na krk nedostanú. To bolo jeho nezvratné rozhodnutie. Dva dni a dve noci nežral a nepil a počas tých krutých dvoch dní a nocí sa v ňom nahromadilo také more hnevu, že by sa bolo zle povodilo prvému, kto by sa k nemu priblížil s nedobрым úmyslom. Oči mal podbehnuté krvou a premenil sa na zúriaceho diabla. V tomto stave by ho nebol spoznal ani sám sudca, a keď ho v Seattle vyložili z vlaku, všetci železničiarci si vydýchli.

Štyria muži opatrne zložili debnu z voza a odniesli ju na nevelký dvor, obkolesený vysokým múrom. Odkiaľsi vyšiel statný chlap v červenom svetri s vyťahavým golierom a podpísal kočišovi doklad o prevzatí. To je on, najnovší mučiteľ, vytušil Buck a nepríčetne sa hodil na stenu debny. Chlap sa pochmúrne usmial a priniesol sekeru a poriadnu palicu.

„Vy ho chcete hneď teraz vypustiť?“ začudoval sa kočiš.

„Samozrejme,“ odvetil chlap, zaťal sekerou do debny a zaprel sa do nej.

Tí štyria, čo priniesli debnu, sa rozpáchli, akoby medzi nich strelil, a potom z bezpečnej výšky múru sledovali, čo sa bude diať.

Buck skákal na rozrúbané dosky, zarýval do nich zuby, lámal ich, hrýzol ich. Kamkoľvek dopadla zvonku sekeru, vzápätí sa ta vrhol on znútra vrčiac, vyčíňajúc, poháňaný zúrivou túžbou dostať sa von, zatiaľ čo chlap v červenom svetri mu pokojne, nevzrušenerazil cestu.

„No poď, ty červenooký diabol,“ prehodil, keď bol otvor dosť veľký, aby sa ním prepchalo Buckovo telo. Pustil sekeru a palicu si prehodil do pravej ruky.

A Buck bol v tej chvíli vskutku červenookým diablom. Chystal sa na skok, zježený, so spenenou papuľou, so šialeným svitom v krvavých očiach. Jeho šesťdesiatpäť kíľ, pobádaných krajnou zúrivosťou a vydráždených potláčanou zlobou posledných dvoch dní a nocí, sa vymrštilo rovno na chlapa. V letku, práve keď sa chystal chňapnúť a zovrieť, dostal úder, ktorý ho zastavil a bolestivo mu zacvakol zuby. Skrútilo ho, dopadol bokom na zem a prevrátilo ho na chrbát. V živote nedostal úder palicou, a preto nevedel, čo sa stalo. So zavrčaním, v ktorom zaznelo zabrechnutie i zaskučanie, vstal a znova skočil. A znova prišiel úder, ktorý ho zrazil na zem. Tentoraz postrehol, že to bola palica, ale v tej nepričetnosti nedbal na opatrnosť. Desať ráz zaútočil a palica desať ráz útok odrazila a poďtala ho.

Po poslednom, mimoriadne prudkom údere sa síce vyteperil na nohy, ale bol priveľmi omráčený, aby opäť skočil. Bezvládne sa tackal, z nosa, papule a uší sa mu liala krv, nádherný kožuch mal poľfkáný a ufúľaný krvavými slinami. Chlap k nemu pristúpil a uštedril mu premyslený úder do ňufáka. Bolesť, akú vytrpel dosiaľ, nebola ničím v porovnaní s mukami, ktoré sa doň zahryzli teraz. Zreval, že by sa za to nemusel hanbiť ani lev, a opäť sa vrhol na chlapa. Ten si však prehodil palicu z pravej ruky do ľavej, chladnokrvne zdrapil Bucka za spodnú čeľusť a mykol ňou dolu a vzad. Buck urobil vo vzduchu premet a ešte polovicu druhého a sťažka tresol na hlavu a na hrud'

Zaútočil naposledy. Chlap ho zasiahol premysleným úderom, s ktorým zámerne vyčkával až na koniec a Buck sa zosunul na zem a stratil vedomie.

„Ten si ale vie poradiť s takými potvorami, čo?“ ozvalo sa z múru nadšene.

„Radšej skrotiť každý deň mustanga a v nedeľu dva,“ prehodil kočič, vystupujúc na kozlík, a šibol kone.

Buckovi sa vrátilo vedomie, ale nevrátili sa mu sily. Ostal ležať a pozoroval chlapa v červenom svetri.

„Počuje na meno Buck,“ zopakoval si chlap sám pre seba vetu z listu, v ktorom mu krčmár oznamoval odoslanie debny a jej obsahu. „Tak počuj, Buck, kamarát,“ pokračoval bodro, „tento menší cirkus sme si odbavili a najlepšie bude, keď pri tom ostane. Ty vieš svoje, ja viem svoje. Buď dobrý a ja budem tiež dobrý a všetko pôjde ako po masle. Keď budeš zlý, vymlátim to z teba. Je to jasné?“

Pri týchto slovách bez strachu hladkal hlavu, do ktorej pred chvíľou tak nemilosrdne tľkol palicou, a Buck jeho ruku bez odporu trpel, hoci sa mu mimovoľne ježila srst'. Keď mu chlap priniesol vodu, hltavo ju vypil a potom z jeho ruky spratal kus po kuse riadnu porciu surového mäsa.

Bol porazený – to vedel –, ale nebol zlomený. Raz navždy pochopil, že proti človeku s palicou nemá nádej. Dostal lekciu a do konca života na ňu nezabudol. Palica bola preňho zjavením. Uviedla ho do ríše drsného zákona a on tomuto uvedeniu vykročil do pol cesty v ústrety. Životná skutočnosť nadobudla krutejši charakter; Buck sa jej bez strachu postavil zoči-voči, no zároveň sa v ňom prebudila všetka dosiaľ utajená ľstivosť jeho povahy. Dni plynuli a prichádzali nové psy, v debnách či na povrazoch, podaktoré povolne, iné zúrili a vyčíňali ako on, keď prišiel; a videl, že všetky do jedného sa dostali pod nadvládu chlapa v červenom svetri. Znova a znova sa mu odvíjalo pred očami to brutálne divadlo, lekcia, ktorú zažil na vlastnej

koži – človek s palicou je zákonodarca, pán, ktorého síce treba poslúchať, no zato sa mu netreba podlizovať. K tomu sa Buck nikdy neznížil, hoci videl zbité psy, ktoré sa chlapovi v červenom svetri líškali, vrтели chvostmi a olizovali mu ruku. A videl aj psa, ktorý sa nechcel ani podlizovať, ani podrobiť, až nakoniec v boji o nadvládu zahynul.

Občas prichádzali cudzí ľudia, ktorí sa s chlapom v červenom svetri zhovárali rozčúlene, zaliečavo či inak. A vždy, keď pri tom prešli peniaze z rúk do rúk, ten cudzí si odviedol jedného či viacerých psov. Buckovi bolo čudné, kam odchádzajú, lebo sa nikdy nevrátili, ale citeľne naňho doliehal strach z budúcnosti, a preto bol zakaždým rád, že si nevybrali jeho.

Nakoniec však prišla aj jeho chvíľa v podobe drobného vyciveného človečika, ktorý chrlil lámanú angličtinu a s ňou veľa čudných a ťažkopádnych výkrikov, ktorým Buck nijako nerozumel.

„Krucíšpagát!“ zvolal, keď mu zrak padol na Bucka. „Taká psisko. On koštuje?“

„Tri stovky, a to je ešte zadarmo,“ znela pohotová odpoveď chlapa v červenom svetri. „A pôjde to z eráru, takže hlava ťa preto nemusí bolieť, čo, Perrault?“

Perrault sa uškrnul. Vzhľadom na nezvyčajný dopyt, ktorý vyhnal ceny psov závratne vysoko, to nebola za také nádherné zviera premrštená cena. Kanadský štát preto neschudobnie a depeše preto nebudú chodiť pomalšie. Perrault sa vyznal v psoch, a keď pozrel na Bucka, hneď vedel, že to je jeden z tisíca – ba čo, jeden z desaťtisíc, povedal si v duchu.

Buck postrehol, že peniaze prešli z rúk do rúk a vôbec ho neprekvapilo, keď si ho vycivený človečik odviedol spolu s dobromyseľnou novofoundlandskou sukou Brčkou. To bolo naposledy, čo videl chlapa

v červenom svetri, a keď sa s Brčkou dívali z paluby *Narvala* na miznúci Seattle, bolo to naposledy, čo videl teplý juh. Perrault ho s Brčkou zaviedol do podpalubia a odovzdal ich obrovi s čiernou tvárou, ktorý sa volal François. Perrault bol počerný francúzsky Kanadčan; François bol dva razy taký počerný miešanec francúzskeho Kanadčana. Pre Bucka to bol nový druh ľudí (bolo mu súdené poznať takých oveľa viac), a hoci si k nim nevypestoval náklonnosť, jednako si ich začal časom úprimne vážiť. Rýchlo pochopil, že Perrault a François sú priami ľudia, že spravodlivosť presadzujú pokojne a nestranne a pokiaľ ide o psov, sú priveľmi skúsení, aby ich niektorý napálil.

V podpalubí *Narvala* sa Buck s Brčkou pripojili k iným dvom psom. Jeden z nich bol veľký snehobielely chlapík zo Špicbergov, ktorého si odtiaľ odviezol veľrybársky kapitán a potom si ho vzali geológovia na výpravu do severokanadskej tundry.

Bol priateľský, ale akýsi potmehúdsky, do očí sa usmieval a zároveň kul dajaký úskok, ako napríklad hneď pri prvom kŕmení, keď takto uchmatol Buckovi z jeho prídely. Buck po ňom skočil, chcel ho potrestať, no ešte prv zasvišťal vzduchom Françoisov bič a previnilec dostal svoje; Buck si mohol svoju kosť vziať. Usúdil, že od Françoisa to bolo spravodlivé a jeho rešpekt k nemu vzrástol.

Druhý z psov sa nepokúšal zblížiť a o zblížovanie z druhej strany nestál, ale ani sa nepokúsil nových okrádať. Bol to zamračený, mrzutý chlapík, ktorý dal Brčke otvorene najavo, že túži iba po jednom – aby mu všetci dali pokoj – a zdôraznil, že by to neprešlo len tak, keby mu ho nebodaj nedali. Volal sa Dave, celý čas nerobil iné, iba žral a spal, medzitým zíval a o nič nejavil záujem, ba ani vtedy nie, keď *Narvalom*

pri plavbe prielivom Kráľovnej Šarloty more divo pohadzovalo a zmietalo. Keď Buck s Brčkou roztrasene skučali polomŕtvi od strachu, on iba čo zdvihol hlavu, akoby ho pre nič za nič rušili, obdaril ich ľahostajným pohľadom, zívól a ďalej spal.

Loď sa dňom i nocou zachvievala od neúnavného tepu lodnej skrutky, a hoci sa dni podobali ako vajce vajcu, Buck pobadal, že sa ustavične ochladzuje. Napokon raz ráno lodná skrutka stíchla a na Narvale zavládlo zrušenie. Buck to vycítil, ako ho vycítili aj ostatné psy, a vedel, že sa schyľuje k zmene. François ich uviazal a vyviedol hore. Pri prvom kroku po studenej palube sa Buckovi zaborili laby do čohosi bieleho, kašovitého, čo veľmi pripomínalo blato. Odskočil a odfrkol. To biele padalo zo vzduchu a bolo toho veľa, preveľa. Otriasol sa, ale znova to naňho padalo. Zvedavo to oňuchal a trocha toho oblizol. Zaštípalo to ako oheň a vzápätí to zmizlo. To ho zmiatlo. Znova to skúsil a s rovnakým výsledkom. Okolostojaci prepukli v búrlivý smiech a Buck sa zahanbil, ani nevediac prečo, lebo to bola jeho prvá skúsenosť so snehom.

2

ZÁKON PALICE A TESÁKA

Prvý deň na dyejskom pobreží prichodil Buckovi ako zlý sen. Každá hodina prinášala nové otrasy a prekvaenia. Náhle ho vytrhli zo srdca civilizácie a vrhli do srdca prvopočiatočného bytia. Zbohom záhaľčivý, slnkom preteplený život, kde nemal nič na práci, iba leňošiť a povalovať sa. Tu nebolo pokoja, oddychu či jedinej bezpečnej chvíľky. Ustavične zhon a rozruch, život a zdravé údy sa ocitli sto rás za deň v nebezpe-

čenstve. Najvyšší príkaz tu znel byť ustavične v strehu, lebo tunajšie psy a ľudia boli celkom iní ako mestské psy a ľudia. Boli to divosi, všetci do jedného, a poznali iba zákon palice a tesáka.

Buck nikdy nevidel, aby sa psy bili tak, ako sa bili tieto vlčie plemená a hneď prvá skúsenosť mu dala nezabudnuteľnú lekciu. Bola to, pravdaže, skúsenosť z druhej ruky, lebo inak by ju nebol prežil a nemohol by ju zužitkovať. Obeťou sa stala Brčka. Táborili pri sklade dreva a Brčka, ako mala vo zvyku, začala priateľsky nadbiehať huskymu veľkosti dospelého vlka, ktorý však nebol ani spolovice taký veľký ako ona. Husky zaútočil bez výstrahy – bleskurýchly skok, kovové cvaknutie zubov, rovnako rýchle odskočenie a Brčka mala roztrhnutú tvár od oka k papuli.

Udrieť a odskočiť, to bol vlčí spôsob boja; tým sa to však neskončilo. K súboju sa zbehlo tridsať-štyridsať huskyov a obkolesilo protivníkov dychtivým, mlčanlivým kruhom. Buck tú mlčanlivú dychtivosť nechápal a nevedel si vysvetliť, prečo sa tak lačne olizujú. Brčka sa vyrútila na huskyho, ktorý opäť rafol a odskočil. Jej ďalšiemu výpadu nastavil hrud' tak obratne, že ju načisto zrazilo z nôh. Už sa na ne nepostavila. Práve na túto chvíľu čakali prizierajúci sa huskyovia. S vrčaním a brechotom sa na ňu zhrkli a bolestne skučiaca Brčka sa ocitla pod masou ich zježených tiel.

Prišlo to tak náhle a nečakane, že Buck ostal vyjavene stáť. Videl, ako Špic v úsmeve vyplazil červený jazyk a videl, ako François, oháňajúc sa sekerou, skočil do máteže psov. Na pomoc mu priskočili traja chlapi s palicami. Netrvalo dlho a hordu rozohnali. Po dvoch minútach od chvíle, čo Brčka klesla, zahnela palica posledného útočníka. Brčka však ležala